

Pirtin Viesti

N:o 2-3 • 21.11.1984

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliiton julkaisu

Nykyinen opistoperhe

Takarivi vasemmalta: Yasmii-na Choklat, Jaana Turunen, Tuula Kervinen (k), Kirsi Kiiskinen, Eija Paldanius, Sari Lampinen, Kirsi Taipale, Jaana Kultalahti, Tiina Anttonen (k), Sari Soikkeli, Taina Naukkarinen, Jutta Vähäsilta ja Raija Haveri.

Kolmas rivi vasemmalta: Marjo Pykäläinen, Marjo Rannankari, Leena Mettinen, Tarja Martikainen, Anneli Rimpinen, Katriina Matilainen (k), Tarja Luumi, Sanna Pyykkö, Heidi Koskela, Maritta Toiviainen, Arja Heinonen, Seija Lappalainen ja Juha Virtanen.

Toisessa rivissä vasemmalta: Olavi Alatalo, Kirsti Martikainen, Riitva Väisänen (k), Merja Heilala, Arja Järvi (k), Auli Turtiainen (k), Ulla Ryyänen, Marjo Karvinen, Kari Sivenius, Jaana Österlund, Mirva Sikanen, Marita Stam ja Kirsti Lönnqvist (k).

Eturivissä vasemmalta: Kaija Lätti, Maija Hakkarainen, Karin Bergman, Cris Holton, Paavo Kukkonen, Timo Lukkarinen, Inge Willberg, Vesa Kaskinen ja Pirjo Rissanen sekä Olivia-koira.

Kuvasta puuttuvat opiskelija Irma Kuusirata ja henkilökunnasta Aino Kortelainen, Irma Kuitinen, Kaija Pulkkinen ja Riitta Väättäinen.

(k) = käytännön linja

VIERAIDEN KIELTEN JA MATKAILUALAN LINJA:

Choklat Yasmiiina Haveri Raija Heilala Merja Heinonen Arja Karvinen Marjo Kiiskinen Kirsi Koskela Heidi Kultalahti Jaana Kuusirata Irma Lampinen Sari Lappalainen Seija Luumi Tarja Martikainen Tarja Mettinen Leena Naukkarinen Taina Paldanius Eija Pyykkö Sanna Rannankari Marjo Rimpinen Anneli Rissanen Pirjo Ryyänen Ulla Sikanen Mirva Sivenius Kari Soikkeli Sari Stam Marita Taipale Kirsi Toiviainen Maritta Turunen Jaana Virtanen Juha Vähäsilta Jutta Österlund Jaana Jyväskylä Helsinki Lahti Kuopio Hämeenkyrö Lieksa Vihti Evijärvi Tampere Ruotsinpyhtää Rautavaara Rautjärvi Lieksa Kuusamo Joensuu Maaninka Oulu Kokkola Kaskinen Kajaani Maaninka Punkaharju Tampere Juuka Imatra Lieksa Helsinki Joensuu Mikkelä Tampere Tammisaari

Kudonnanopettaja Maija Hakkarainen

Olipa kerran Kaavilla Maija, pieni ja pippurinen jo syntymään. Näppärillä sormilla hän pyörätteli lankoja ja kankaita, ja niinpä aikojen kuluessa hänen tiensä vei käsityöoppiin kotiteollisuuskouluun, Wetterhofin opistoon ja Helsinginkin leikkuuopistoon sekä opettajanvalmistuslaitokseen. Valmiiksi koulutettuna Maija oli kotiteollisuusopettaja, mikä käytännössä tarkoittaa sitä, että hän tietää kaikenlaisia mahdollista ompelusta, kudonnasta, kirjonnasta, neulomisesta, revinnäisistä, nauhatöistä, lankatöistä, viitelöinnistä, huovutuksesta, niisinnästä. Näitä tietoja ja taitoja hän sitten opettaa.

Maijaa tarvittiin monenlaisiin töihin eri kouluissa ja oppilaitoksissa, talouskouluissa, kansalaisopistoissa ja kotiteollisuusyhdis-

tyksen kursseilla. Nurmeksen peruskoulun yläasteen työn- ja meluntäyteisestä ilmapiiristä hän siirtyi opiston rauhallisen leppöisään (ei toki unettavaan) työyhteisöön. Oppilaitokseen Maija (onnentyttö!) sai seitsemän sekalaista, kuitenkin opinhalun täyttämää tyttölästä (nuoria naisia itse asiassa), jotka häneltä uteliaana kyselivät näitä elämänerkätietoja. Urkituiksi tulivat Maijan lempiruoka: sipulipiirakka, tämänhetkinen lempiväri: siniharmaa (soppii muuten hyvin sinisilmäiselle Maijalle) sekä harrastukset: käsitöiden ohessa ja vastapainona Maija ulkoilee; marjastaa kesäisin ja hiihtää talvisin. Myös ruuanlaitto kuuluu

JATKUU SIVULLA 4

B

Saksan opettajamme Inge Willberg

Inge on 20-vuotias saksalainen nuori nainen. Hän on syntynyt 11.11.1964 Niedersachenissa, Luthen am Rübenbergessä. Nyky-

ään hänen kotipaikkansa on Fürstenfeldbrück, pikkukaupunki Münchenin lähellä.

Willbergien perhe käsittää neljä henkeä ja yhden oravan. Isä on ammatiltaan sotilas, äiti toimii sihteerinä vajaanamiesille tarjoitettuna koulussa. Ingen veli, 19-vuotias, on vielä koulussa. Koko perhe harrastaa innokkaasti urheilua, kesäisin etenkin purjehdusta ja talvisin hiihtoretkiä ylös vuorelle. Isän erityisharrastus on riippulitto. Inge puolestaan pitää vuoristokiipeilystä, koripallosta ja pyöräilystä.

Inge on käynyt meikkäläistä peruskoulua ja lukiota vastaavan

JATKUU SIVULLA 4

A

KÄYTÄNNÖN LINJA:

Anttonen Tiina Järvi Anja Kervinen Tuula Lönnqvist Kirsti Turtiainen Auli Matilainen Katariina Väisänen Ritva Joensuu Helsinki Juva Vaasa Helsinki Pyhäjärvi Porvoo

KIITOS KULUVASTA VUODESTA

Jumala vanhurskauttaa omasta rakkaudestaan

Niin Jeesus puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita, tämän vertauksen: "Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani. Fariseus seisoi ja rukoili itseksensä näin: 'Jumala, minä kiitän sinua,

etten minä ole niinkuin muut ihmiset, riistajat, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani. Minä paastoin kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.' Mutta publikaani seisoi taampana eikä edes tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti,

vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.' Minä sanon teille: tämä meni kotinsa vanhurskaampana kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään."

Mistä fariseusta moititaan? Ei siitä, että hän noudatti lakia, ei liioin siitä, että hän oli elänyt ja eli kunnollisesti. Ei tämän Jeesuksen esimerkkikertomuksen tarkoituksena ole saattaa kunnan kirstittävää ja lainkuuliaisia kansalaisia huonoon huutoon. Ei siinä mitään moitittavaa ollut, että fariseus paastosi kaksi kertaa viikossa. Lain mukaan yksi paasto vuodessa olisi riittänyt. Ahkeralla paastamisella oli aivan hyvä tavoite. Juutalaiset näet uskoivat, että niin voitettiin kiihuhtaa Messiaan tulemistä. Eikä sekään ollut pahasta, että fariseus antoi kymmenykset kaikista tuloistaan, varmuuden vuoksi myös sellaisia tuottoista, jotka hän tori osti. Ettei vain vahingossa sösi vihanneksia, joista maanviljelijä oli jättänyt lain määräämät kymmenykset maksamatta. Hyvä asia. Näinhän tempelin rahasto karttui. Kyllä meistä jokainen, joka on yrittänyt pitää paastoa, tietää, että se ei ole herkkua ei helppoa. Ja moni tietää, mitä vastaväitteitä ajatuksissa herää, jos joskus käväisee mielessä, että kolehtihaavin Afrikan nälkäisille ehkä pitäisi panna jotakin setelipuoletta eikä lanttikukkarosta. Kyllä fariseus todella maksoi jotakin omasta mukavuudestaan eläessään hurksaasti.

Kuten sanotti, ei Jeesus häntä arvostellessaan pyrkinyt meilte sanomaan: älkää eläköt kunnollisesti. Fariseuksen rukouksessa oli jopa sekin aivan oikein, että hän kiitti siitä, ettei ollut joutunut luettelemaansa synnintekijään surulliseen joukkoon. Kyllä monen olisi syytä kiittää, jos on elämänsään varjeltunut paljon kurjaa kokemasta. Fariseuksen virhe ei ollut kunnollisuus sinänsä. Virhe oli siinä, että hän oman tilanteensa mielessä pitään katsoi nenänvarttaan pitkin alaviistoon, taispa oikein kädellään viitata publikaaniinkin, ja vertasi "kuin muut", "kuin tuo publikaani". Hänen sinänsä oikeasta rukouksestaan tuli arvontota itsekehua. Hän ei tyytynyt toteamaan "minä kelpaan Jumalalle, koska olen näin hyvä" vaan katsoi asiakseen laushtaa arvionsa myös muista: "tuo ei kelpaa, koska on niin huono". Ja itseään hän kunnollisuudestaan kiitti. Tässä meidän on pantava käsi sydämelle. Kuinka monta kertaa meidän kunnollisuutemme perustuu pelkästään siihen, ettei meillä ole ollut tilaisuutta vilpintekoon. On helppo arvostella ns. rötösherjoja, kun suurimmalla osalla meistä ei ole käytännössä edes mahdollisuutta langeta samaan. Ääni voisi olla pienempi, jos edullisen voiton saaminen tai yhteisistä varoista hyötyminen olisi itsellemme todellinen mahdollisuus ja kiusaus. Tai jos älyisimme, että itse teemme juuri yhtä helpomaisesti sellaista, mikä on meidän mahdollisuuksiemme rajoissa. Näin on monessa asiassa. Kenelle siis meidän on oltava kiittollisia? Kenelle kiittollisia esimerkiksi niiltä osin, että olemme saaneet jo kasvaa sellaisissa olosuhteissa, että monet

vääriin tekoihin ajavat kieroutumat ja vammat ovat meihin jääneet tulematta?

Miksi sitten publikaania kehuutaan? Ei siksi, että hän oli tehnyt väärin. Ei meitä tässä kehoiteta synnintekoon, jotta kelpaisimme Jumalalle. Ei publikaanin rukous siitä syystä tullut kuulluksi, että hän oli tehnyt niin paljon väärää. Ei meidän, jotta oikein ymmärtäisimme Jumalan arvon, pidä lähtää kaikkea syntiä kokeilemaan. "Kokenut kaiken tietää, mutta vaivainen kaiken kokee". Ei ihmistä ole tarkoitettu kaiken kokeilijaksi ja kokijaksi. Joku ihmetteli kerran, miten taitava saaristolaisuus saattoikin tuntea ja tietää kaikki mahdolliset karikot ja mataliikot. Tähän ihmettelyn luotsi vastasi: "Eihän minun tarvitse kaikkia pahoja paikkoja tietää, riittää kun tunnen oikean reitin".

Miksi siis publikaani oli esimerkillinen? Hänen rukouksensa on ollut oikea. Kun hän kasvoi maahan luotuaan löi rintaansa, se oli äärimmäisen epätoivon ele. Kyllä hän tiesi, että juutalaisen opetuksen mukaan hänellä olisi ollut mahdollisuus itse hankkia kelpoisuus Jumalan edessä. Hänen olisi vain pitänyt maksaa takaisin kaikki väärin perimänsä ja vielä 20 % korkoa päälle. Mutta hän tiesi myös, että se olisi käytännössä täysin mahdotonta. Vuosien varrella petettyjä oli enää mahdoton tavoittaa. Rahat hyvityksen maksamiseen oli käytetty. Siksi hänellä oli tuskin sydän. Hänellä ei hädässään ollut muuta mahdollisuutta, ei muuta mihin vedota kuin Jumalan armahdus. Häntä autaisi vain armahdus — ei ansioihin perustuva vaatimus. Hän ei voinut pyytää anteeksi siläläkään perusteella, että pystyisi kaiken hyvittämään. Hän ei vedonnut omiin ansioihinsa, sellaisia ei kertakaikkiaan ollut. Siksi hänet armahdettiin, siksi hän oli esimerkillinen. Eiköhän publikaani ollut esimerkillinen myös siksi, ettei hän rukoillessaan vilkuillut ympärilleen. Hänen ajatuksiinsa mahtui vain Jumala,

Pyhä ja Oikeudenmukainen, ja hän itse, suuri syntinen, ei lähellä ollut tarvetta penkoa toisten asioita.

Mitä siis on tästä juhlapäivästä syytä muistaa? Sekä, että ympärillämme on niin paljon epäaitoa hurksastelevaa uskovaisuutta, erityisesti muissa ihmisissä, nykyajan fariseuksissa. Vai sekä, että syntinen publikaani armahdettiin ja ettei synnin tekeminen nyt niin pahasta olekaan. Ei fariseus ei ole päähenkilö, ei publikaanikaan. Päähenkilö on Jumala. Se, mitä Jeesus esimerkkikertomuksessa Hänestä osoittaa. Jumala vanhurskauttaa, lukee kelvolliseksi, hyväksyy yhteytensä, tulee avuksi. Ei sillä perusteella, millainen ihminen on vaan pelkästään omasta rakkaudesta. Jumala ei hyväksy eikä hylkää ketään sillä perusteella millainen ihminen itse on.

Siksi täällä ei tänään ole yhtään niin hyvää, joka Jeesuksen opetuksen mukaan voisi katsoa armahduksen kuuluvan itselleen kuin luonnostaan. Mutta ei myöskään niin huonoa, että voisi lukea itsensä Jumalan armahduksen ulkopuolelle. Mitä Paavali sanoikaan: Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armonaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Kaikki olemme takapenkkiä etupenkkiin samassa asemassa. Rakkautensa vuoksi Jumala ottaa meidät vastaan, antaa meille apuna. Ja lähettää meidät taas tänään eteenpäin kilvoittelemaan oman itsensä kanssa: tekemään opiskelu- ja opetustyötämme, kaikki tehtävämme tunnollisesti ja hyvin; muistamaan omia vieritämme ja jättämään lähimmäisemme rauhassa omaan kilvoituksiensa. Siihen Jumala meitä kaikilla nyt alkavana viikkona ja työkautena auttakoon!

Otteita rehtori Kyllikki Tiensuun saarnasta opiston syyskauden alkajaisjumalanpalveluksessa 2.9.1984.

Kädet

Minä näen sinun harmaat kätesi, joiden kauneus on jäänyt ympärilläsi jokaisesta kosketuksestasi. Maan siunauksesta ne ovat luooneet rukiisen leivän, ja ne ovat muuttaneet arjen juhlaiksi ylivoimaistenkin vaatimusten edessä. Yön pimeinä hetkinä niistä on säteillyt parantavaa voimaa kumuisen pienokaisen rauhaksi ja vaaran hetkinä ne ovat nousseet varjeluksen muuriksi rakkaittesi elämän tiellä. Niiden käsiin hiljentyneissä liikkeissä asustaa kuolemattomuuden voima.

Lauri Uusi Hakimo

Rukoilkaa toistenne puolesta

Kun kolmatta vuotta sitten yhtäkkiä työkykyisestä halvaanuin, tuntuu kuin musta seinä olisi tullut elämäni eteen. Ajattelin: nyt kiitokset loppuivat, on vain rukousta. Mutta muutamien päivien kuluttua muistin tyttärenti kasetille laulaman lastenlaulun sanat: "Paljon on lapsella aiheita kiittää, Jumalan lahjoja kaikille riittää..." Silloin tajusin, että minullakin on vielä aihetta kiittää. Olihan muun muassa puhekykyni säilynyt, ja ajatukseni olivat edelleen selkeitä; olin vielä elossa ja saan joka aamusta kiittää. Aloin rukoilla virren sanoilla: "Anna rukouksen mieli, likitoksen käännä kieli."

Vuodesta pääsin pyörätuoliin, sairaalasta kotiin. Siitä 4-pistekepin avulla olen pystynyt kävelemään. Oma sisu ja voima eivät olisi riittäneetkään. Jumalan voimaa ja apua olen jatkuvasti tarvinnut. Hän kun on sallinut sairauten, Hän on myös voiman antanut. Kiitos Herralle!

Sairauteni alussa kyselin: Miksi? Miksi Jumala salli tämän? Nyt kyselen: "Miksi Jumala säästi henkeni? Olisiko minulla vielä vammaisena jokin tehtävä?" Mahdollisuuteni ovat kovin olemattomat. Kun jalka on veltto ja kaatuminen pelottaa, siksi alituisen täytyykin rukoilla: Taivaan Isä, anna voimaa, taitoa ja roh-

keutta. Ehkä nyt joku lukija ajattelee: mitä se Siiri rupesi sairaudesta lehteen kirjoittamaan, onhan paljon sairautta toisillakin. Tämän lehden lukijoissa on kuitenkin monta ystävää, jotka sairauteni aikana ovat käyneet lauran tai soittelleet taikka lähettäneet kirjeitä ja kortteja näin toteuttaen Raamatun sanaa (Room. 15:7) "hoivatkaa toistanne, niin kuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut" ja (Kal. 6:2) "kantakaa toistenne kuormia". On myös paljon ystäviä, joiden tiedän tuloneen puolesta. Jaak. 5:16 onkin kehoitus: "Rukoilkaa toistenne puolesta" ja lupaus "vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras". Samoin Jaak. 5:15 "uskon rukous pelastaa sairaan, Herra antaa hänen nousta jälleen". Sen koenkin hengessäni ja ruumiissani ollessani heikoimmillani sairaalassa.

Nyt asia, miksi kirjoitan. Koska en voi jokaista ystävääni henkilökohtaisesti kiittää, teen sen tämän lehden välityksellä. Kiitän muistamisestanne ja rukouksistanne. Toivon, että Jumala pitää teidät jokaisen hyvässä hoivaan ja antaa siunauksensa ajallisissa ja tulevassa elämässä.

Terveisin ja Jumalan siunausta Sinulle toivottaen

SIIRI-ELMA TOLVANEN

Sairaanhoidajan arkipäivää Namibiassa

Aamulla, kuten tavallisesti, kii-rehdin henkilökunnan aamuhartauteen. Olin siellä liian varhain ja oli aikaa katsella ympärilläni. Usein siinä odotellessa näkyy silmään puutteita, likaa tai muuta häiritsevää, syntyy jopa suursiivoussuunnitelma.

Tällä kertaa silmäni harhailivat lattiasa; näky oli tuttu: puolet työtoveristani olivat jättäneet kengännauhansa auki repposanttiin, joiltakin ne puuttuivat kokonaan. Ihaillen muistin opettajiani, jotka alaluokilla ollessaan kehoittivat hoitamaan kenkiä. Muistan, kuinka isä lauantaitsin kotona auttoi kenkien ja suklien huollossa meitä lapsia. Siinä se oli taas, tämä iänikuinen arvo-maailmojen erilaisuus, ikuinen ristiriita suomalaisen lähetystyöntekijän ja afrikkalaisen ympäristön välillä. Minut on kasvatettu huolellisuuteen ja nyt teen työtä ympäristössä, jossa sitä ei ymmärretä eikä arvosteta. Juuri tällaisena aamuna on apu ylläältä tarpeen, että osaisi panna asiat oikeaan arvojärjestykseen. Juuri tällaisena aamuna on tärkeää muistaa, että olen työssä vieraassa maassa, mutta Suuren Kuninkaan asialla.

Aamuhartauden jälkeen kului pari tuntia sairaanhoidossa vastaanotto-osastolla. Sitten kokoonnuimme taas yhdessä potilaiden kanssa kuulemaan Sanaa. Istuin varjoisimman kiven päällä lähellä "hartauspuun" runkoa. Puun juurien lomasta kuului viikina. Huomasin, että siellä oli koiran pesä. Joku puolivil-li koiria oli pyöräyttänyt siihen vi-

si pentua. Mitä sairaala niillä tekisi?! Kokemuksesta tiesin, ettei niitä saisi hävittää. Kai niitä täytyi ruveta ruokkimaan ja kesyttämään...

Kun työt sairaalassa loppuivat, kokoonnuimme kirkkoon. Pastori Siirong puhui, aiheena seurakuntamme talous. Mielenkiintoisesti hän kertoi talon rakentamisesta ja kysyi sitten, mitä ajattelimme isännästä ja emännästä, jotka rakensivat talon, mutta ruoka ja muu, mitä perheessä tarvitaan, hankitaan kerjämällä. Sellainen on meidän Ambokavangokirkkomme. Samme joka vuosi avustuksia muilta kirkkoilta. Sitten hän jatkoi: "Tukkipakareitit tullauskelta seurakunnassa, käyttäkää polkupyöriä, aaseja ja hevosiä työmatkoilla auton sijasta. Monta muuta neuvoa hän antoi talousasioissa. Lopuksi meidät hiljennettiin viidenneen käskyn eteen: älä tapa! Älä halveksi toista, älä suutu, älä vihastu. Se on toisen tappamista. Mutta jos näin olet erehtynyt tappamaan toisen, miusta Jeesuksen neuvo: "Suostu piana sopimaan riitapuoletsi kanssa, kun vielä olet hänen kanssaan tiellä ja älä anna auringon laskea vihaksi yli". Oliipa hyvä päivä. Olen jo melkein unohtanut aamulliset ärsyttävät asiat, kengännauhat ja koiranpennut. Olen iloinen ja kiittellinen, että Jumala varjeli minua, etten niiden vuoksi tappanut ketään. Huomenna on uusi päivä ja uusi armo.

Sydämällisin terveisin

MAILA MUSTONEN

Arvo Aho

Miten seurakunta löytää tiensä passiivisten jäsentensä luo?

Suora ja selkeä linja helvetti tulinen olkoon sijana sillä, ken vei Kristuksen tyhjän kirkkojen kuoriin messua kuuntelemaan, unohtaan missä Kristusta tarvitaan: linjoilla ilottomilla, kujilla ihauden, siellä on tauti ja köyhyys, ihminen.

Herätyksellämme ovat kaiketi niin paljon lähentyneet vuosien mennen, ettei körttiläisen Jaakon Haavion runon "Linjoja" ottaminen esitykseni motoksi herättäne pahennusta täällä evankelisella opistolla.

Runollisen kaunopuheisesti, mutta kiistämättömän selväsanaisesti sinä väitettiin, että Kristuksen vaikutuksen sija ei ole vain kirkkojen kuorissa, vaan myös teillä ja aivotierillä. Toisin sanoen, jos kerran seurakunnan passiiviset jäsenet eivät tule kirkkoon, kirkon on tehtävä heidän luokseen työpaikoille, olohuoneeseen, harrastussaleihin. Ollisi siis murrettava se tapauskollisuuden kaava, jonka mukaan on ollut luonnollista, että kristityt ajaa hurauttavat neljä kertaa elämässään kirkkoon: kastettavaksi, konfirmoitavaksi, vihittäväksi ja haudattavaksi.

Miten tämä ihmisten luo meneminen tapahtuu?

Yritän seuraavassa tarkastella asiaa eri tasolla, yhteiskunnallisesti, kirkkojenvälisesti ja seurakunnallisesti; näitä kaikkia lähinnä teoreettisesti, millä tarkoitan sitä, että valitsen johtavaksi ajatuksiksi **todistuksen antamisen**. Seurakunnan ja sen aktiivisten jäsenten menon jäsenten luo on sisällettävä todistus siitä voimasta, joka kristillisyydessä on.

Yritän hahmotella joitakin sellaisia elämäme alueita, joissa todistuksen sanaa kaivattaisiin.

Todistustamme tarvitaan yhteiselämän inhimillistämiseen

Aikamme yksi levinneimpiä itsestäänselvyksiä on se uskomus, että usko on yksityisasia. Eräissä merkityksessä näin tietenkin onkin: oman isäntänsä edessä kukin meistä seisoo tai kaatuu, kuten Paavali sanoo. (Room, 14:4) Jumalan edessä ihmisen on yksin. Mutta, kuten professori Lauri Haikola kerran Kotimaassa osoitti, Jumalan kymmenestä käskystä kolme puhuu ihmisen suhteesta Jumalaan ja seitsemän ihmisen suhteesta esivaaltaan ja lähimmäisiin eri elämäntilanteissa. "Jumalan edessä yksin olevan ihmisen on puuttava toisten asioihin, maanpäällisiin asioihin... Hän on toimitava hyvän esivaalensa aikaansaamiseksi, hoidettava perheensä elanto ja estettävä lähimmäisen oikeuksien loukkaaminen", julisti Haikola.

Vastoin kaikkia luuloja ja asenteita ja itsestäänselvyksiä meidän on painokkaasti todettava, että usko ei ainakaan meille kristityille ole yksityisasia. Usko on se väline, jolla me muutam-

me maailmaa. Maallikkojen ensisijainen tehtävä kristittyinä ei ole kirkollisten asioiden hoito ja kaikkiin mahdollisiin toimintamuotoihin osallistuminen, vaan kristillisen uskomme eläminen todeksi arkisessa kutsuomuksessamme, omassa ympäristössämme.

Me maallikot kohtaamme maailman kaikessa kaunistelemattomuudessaan, ruhjovana, luojalleen ynsäänä, eripuraisena, heikkoja syrjivänä, voimakkaita kadehtivana. Maallikkojen papillinen kutsumus on olla kanava sovitukselle, rakkaudelle ja Jumalan rauhalle tähän epäuskoiseen maailmaan. Osaamme hyvin kuvitella, mitä rohkeutta tähän tarvitaan, maailmassa, jossa esimerkiksi poliittinen nimenhuuto kohta on ennättänyt ryhmittä kansalaiset eri karsinoinhin laidasta laitaan. Kristityn tehtävä puolue-elämässä tuskin on erottavien aitojen rakentaminen, vaan niiden kaataminen, mutta tämä ei varmaankaan puolueita miellytä. Nehän ovat sitoutuneet puolueellisuuteen, sillä ne saavat voimansa ja kannatustajansakin. Ja kuitenkin meidän kaikkien, niin hyvien kuin pahojen, niin eri puolueiden kannattajien kuin kannattomienkin, on voitava elää samassa maassa, jopa samanlaisin oikeuksin. Vai voisiko kehitys mennä kerran siihen, että Ilmestyksen tunnettu ennustus toteutuu näin: Hallituspuolueiden kannattajat panevat merkin oikeaan tai vasempaan kanteensa ja otsaansa, jotteivat oppositioapuolueisiin kuuluva voisi ostaa eivätkä myydä ja sitoutumattomakin vain myydä.

Kristityn ohjelman täytyy poiketa melko radikaalisti tavomaisista puolueohjelmista, sillä kristityn rooli yhteiselämässä ei saakaan olla vallanpitäjän osa. Turun tuomiokirkon 750-vuotisjuhlassa arkkipiispa Simojoki muistutti, mitä Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Ei hän riitele eikä huuda, ei hänen ääntänsä kuule kukaan kaduilla" (Mt 12:19) ja kuitenkin hän saattaa oikeuden voittoon. Tehtävä tuntuu toivottomalta, sillä niin murtumattomita näytävät poliittiset ympyrät. Mutta ehkä näin sanoessani syyllistyn juuri siihen, mistä Aarne Laurila meitä kirkkopäiväkirjassa varoittaa kun hän sanoo että "kristitynkin pahimpana ongelmana on ujous ja arkuus muistaa ja tunnustaa kristinuskon vallankumouksellisuus".

Todistustamme tarvitaan kristittyjen yhteyden toteuttamiseen

Tähänastisia kirkkojen välisiä yhteyspyrkimyksiä on suorakaaisesti luonnehdittu kirkkojen johtajien seurusteluksi: on sanottu Kirkkojen maailmanneuvoston olevan kenraalikuunta ilman joukkoja. Näissä havainnoissa on perää, suppean piirin ja yksitellen on toistaiseksi jäänyt. Korkean tason ekumenia on tietenkin ollut välttämätön vaihe kehityksen tiellä. Mutta sellaiseksi ei kristittyjen yhteys saa jädä, jos halutaan, että kristityt todella olisivat yhtä. Jos ekumenia jää kirkkojen johtajien ja teologien tasolle, niin mitään merkittävää kristittyjen yhteyttä tuskin kos-

kaan syntyy. Mutta jos suuret maallikkoinen joukot löytävät toisinsuvissa kristiveljensä ja -sisarensa, niin silloin yhteyden edellytykset ovat ratkaisevasti toiset. Ja silloin maailma saa nähdä väkevemmän todistuksen, saman, jonka alkukirkon aikainen pakanakunta havaitsi sanoessaan kristityistä: "Katsokaa, miten he toisiaan rakastavat."

Todistustamme tarvitaan vieraantuneiden voittamiseen

Seurakuntiemme yhteinen vamma ja samalla vakavin toiminnan haaste on suuri vieraantuneiden tai ainakin syrjäissä pyytellevien joukko. Jumalanpalveluksiin osallistuminen on vain parin prosentin luokkaa. Täytyisi olla todella sydäntäraastava seurakunnan johdon ja aktiivisten jäsenten havaita, että korkeampiin osallistumislukemiin yleensä ainakin pääkaupunkilaisittain yleensä vain sellaisissa tapauksissa, joista erästä kirjoitettiin sanomalehdessä (IS 26.5.1979) näin: "Vaalia edelsi kiikettä kampanja, jossa melkein kaikki keinot olivat laullisia. Tehtokkaan vaalitynön takia lähes 20 prosenttiin".

On toki sanottava, ettei osallistuminen suurissa joukoissa koskaan yllä 100 %:iin, mutta niinkin suuri luku kuin tuo äskeinen 20 on vasta viidesosa maksimista. Kohentamisen varaa olisi siis moninkertaisesti. Omasta puolestani uskon — inhimillisesti puhuen — että on vain yksi keino vieraantuneiden voittamiseen. Ja se on meidän maallikkoiden ryhtyminen suoraan evankelioimiseen. Kun kerran vieraantuneet eivät tule kodeistaan ja kadulta kirkkoon, seurakunnan on lähettävä kirkostaan koteihin ja kaduille.

Tämä tuntune ainakin meistä leipäpääntyneen kirkon liikilaskuista jäsenistä hirmuiselta vaatimukselta. Olemmehan tottuneet siihen, että maamme on pitkälle yli 90-prosenttisesti luterilainen, seurakunnan jäsenten hankinnan eteen ei ole tarvinnut nähdä vaihua, yksityisten ihmisten lisäksi on saatu kannatusjäseniksi yhtiökin, ja lopuksi olemme palkanneet moninaisen virkakunnan elävää kristillisyyttä edistämään. Ei ole tuon virkakunnan aika, jos kristillisyyttä ei ole enempää edistynyt, eikä on meidän toimitettomien maallikkoiden. Olemme luoneet katsojakristillisyyden, jossa harvat toimivat ja monet katselevat. Seurakunnassa ei kuitenkaan tulisi olla sivustakotsojia.

Mutta nyt on edessä toisenlainen aika. Kirkoillamme ei enää ole varaa toimia vain työntekijöiden varassa. Tulee aika ja suurissa kaupungeissa se jo on, jolloin ihmiset on voitettava seurakunnan jäsenyyteen, tai ainakin pideltävä se jäsenyydessä, yksitellen. Helsingin seurakunnat ovat kymmenen vuoden aikana menettäneet — tosin suureksi osaksi muualle muuttaneina — jäseniään 62.000, siis noin kuuden keskiököisen seurakunnan verran. Ei tällaista voida ristissä käsin istuen katella, pakko on ainakin laskeutua polvilleen ja nousta sitten toimintaan.

Mainitsin aiemmin, että haaste evankelioimiseen on tavallisille seurakuntalaisille hirmuinen vaatimus. Me emme ole tottuneet puhumaan uskonasioista muuta kuin uskonystävien seurassa, eikä aina heidänkään kanssa sydänäänin. Vieraiden kanssa niistä puhumista pidetään kiusallisena, joskus jopa yhtä sopimattomana kuin palkan tiedustelemista. Tarvitaan siis todella aivan uutta rohkeutta ja taitoa meiltä maallikoilta johdattaa kahdenkeskinen puhe pelastuksen asioihin. Toisilta se käy, suurimmalta osalta ei, tämä lienee koristelematon totuus. Minä en tiedä ratkaisua tähän ongelmaan, tiedän vain sen, että myös meille maallikoille kuuluu syntien anteeksiantamisen julistaminen, hyvän sanoman kertominen lähimmäisillemme. Ehkä meille aremmille sopiva neuvo olisi tämä: meidän on kuin kerjäläisen kerrottava toiselle kerjäläiselle, mistä on saatavissa elämän leipää.

Amerikastako mallia?

Amerikassa kirkot tähtäävät kasvuun. Vaikka täällä meillä ei ensisijaisesti olekaan kysymys seurakunnan jäsenluvun lisäämisestä sinänsä, niin päämäärään on, muun ohessa, seurakunnan aktiivisesti toimivien lukumäärän kohottaminen. Siksi lienee hyödyllistä katsahtaa, minkälaisia tuntomerkkejä valtameren takana on havaittu kasvavissa seurakunnissa.

Ensimmäinen ja nähtävästi käytännössä tärkein on seurakunnan johtaja, "pappi", joka rohkenee uskoa kasvun mahdollisuuteen ja jonka syyttävää johtajuutta käytetään innostamaan koko seurakunta edesauttamaan kasvutapahtumaa. Toinen, ja edelliseen erottamattomasti liitettävä on "liikekannalla oleva maallikkojen joukko, joka on löytänyt, kehittänyt ja joka myös käyttää hengelliset lahjansa seurakunnan kasvun hyväksi". Kolmantena meidän olohimme sopivana on mainittava "evankelisoiva toimintatapa, joka on nimenomaan kehitetty opetuslaisten hankkimiseksi". Neljäntenä on jännittävältä tuntuva "oikea tasapaino jumalanpalvelusten, seurakuntatapahtumien ja pienryhmien keskinäisessä suhteessa". Ja, last but not least, "raamatulliseen arvojärjestykseen asetettujen toiminnan tavoitteet".

Seurakunnan kasvu on yhteinen asia

Mitä kaikkia johtopäätöksiä näistä kasvavan ja terveen seurakunnan tontomerkeistä voidaankin tehdä, yksi on ylitse muiden: **seurakunnan kasvu on yhteinen asia**. Väistämättömästi se edellyttää piirin ja maallikkoiden, toisin sanoen seurakunnan työntekijöiden ja seurakuntalaisten yhteistyötä, jossa "koko ruumis, yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jäntensä avulla, kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on". Jollei yhteistyön halua tai

edellytyksiä ole, niin turha on mistään kasvusta haaveilla. Toinen johtopäätös on se, että kaiken on tapahduttava suunnitellen, ei kuin ilmaan hoesuun, vaan havahtuen, koulutettuna, syntynty, selkeitä päämääriä asettellen ja — tarpeetonta ehkä sanoinkin — **rukouille**. Hyvin tietään, että mitään emme voi ilman Häntä joka kasvun antaa, mutta kuitenkin toimien kuin vastuu olisi yksin meidän ihmisten.

Olen viitoittanut esityksessäni muutaman tien passiivisten jäsenten luo, mutta noita teitä on varmasti lukemattomia. Ehkä joitakin suuntia on selvinnyt. Yhdestä asiasta kuitenkin olen varma: näitä teitä on todella ryhdyttävä etsimään ja kulkemaan.

Vanhhat keinot, niin yhteiskunnassamme, kirkkoissamme kuin seurakunnissammekin on monilla osin käytetty loppuun. Tarvitaan uskomamme nousevaa uudenlaista suhtautumista asioihin, Jumalan kansan jäsenyyden teitoista todesta ottamista, sen taustasta, että "Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti". Hän itse kutsuu meitä seuraajikseen, eikä vain kutsu vaan rohkaisee: "Minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti". Tiet eivät ole helppoja, mutta niillä ei tarvitse kulkea yksin eikä omin voimin. Paremmiin on osaisi sitä kuvata kuin kauan sitten Kotimaasta lukemallani runonsäikeillä:

Ja vaikka kangastukset kaikki sammut,
he pyrki määrään näkymättömään.
Maan heikkään joskin joka askel uoppo,
he eivät loppuun näänny sittenkään.
He odottavat, odottavat Herraa,
ja heitä vetää voima salainen.
He, tuntematta voittavansa koskaan,
perille käyvät halki vaivojen.

Ote esitelmästä, jonka dipl. ins. Arvo Aho piti Nurmeksen evankelisen opiston järjestämällä maallikkovastuun kurssilla kesällä 1984.

Adventtimyyjäiset

1.12.1984 klo 13.00 rukoushuoneella. Tarjolla on leivonnaisia, käsitoita ja askartelutöitä. Arvontaa ja kahvitarjoilu. Tervetuloa!

Adventtijuhla ja syyskokous

2.12.1984 rukoushuoneella. Kirkkokahvi jumalanpalveluksen jälkeen noin klo 11.30. Adventtijuhla klo 12.00 ja kannatusyhdistyksen syyskokous klo 13.00. Tervetuloa!

HYVÄÄ JOULUA

JATKOJA ETUSIVULTA **A**

koulun, joka Saksassa kestää vuoden kauemmin. Inge on siis suorittanut ylioppilastutkintonsa tänä keväänä. Koulun jälkeen hän oli kuukauden töissä, ja vietti sen jälkeen muutaman viikon kesäloman. Viikon vuoristossa ja kaksi merellä.

Suomeen Inge joutui oikeastaan vahingossa. Alunperin hän halusi Kanadaan tai Amerikkaan. Suomesta hän tiesi sen verran, että Helsinki on Suomen pääkaupunki ja että Lappi kuuluu Suomelle. Koska Inge on nähnyt Suomea vasta vähän, hänellä ei ole selvää kuvaa Suomesta. Sen perusteella mitä hän on nähnyt, häntä miellyttävät Suomen metsät ja järvet; luonto. Suomalaiset ovat ihmisiä mukavia, mutta ujoja ja pidettyjä. Suomalaisista pojista Inge ei erityisemmin pidä, he ovat avuttomia, koettavat olla kohteliaita onnistumatta siinä. He eivät osaa olla luontevia.

Suomalainen ruoka on Ingen mielestä hyvää, etenkin lohi ja verilutut. Saksalaisia makkaraa Inge kuitenkin kaipaa ja toisinaan vähän lisää mausteita ruokiin.

Entä millaista on olla opettajana tällaisessa opistossa? Inge pitää kansanopistoa hyvänä ajatuksena, opisto on sopiva paik-

ka nuorelle kerätä kokemuksia ja itsenäistyä. Opettajana olemisessa on kaikkein vaikeinta arvosanojen antaminen ja ystävyyssuhteet omien oppilaiden kanssa. On vaikeata olla tuntien aikana opettaja ja tuntien loputtua ystävä.

Harrastusmahdollisuuksia täällä metsän keskellä on vähän, varsinkin pimeänä aikana. Päivisin tuntien lomassa Inge harjoittelee saksofonillaan, kutoo kangaspuilla, neuloo ja kirjoittaa kirjoja, sekä valmistelee saksantuntejaan. Iltaisin hän on usein Tiinan seurassa.

Suomalaisten ja saksalaisten alkoholin käytössä on Ingen mielestä selvä ero. Kun saksalaiset käyttävät alkoholia seurustelujuomana ja ottavat siitä harkiten, niin suomalaiset käyttävät alkoholia vain päästäkseen humalaan.

Suurin järkytys Suomessa on ollut suklaan hinta!

JATKOJA ETUSIVULTA **B**

Maijan huveihin. (Milloin pizzat ovat valmiit?)

Opistossa Maija on viihtynyt kerrassaan hyvin ja voisi harkita vaikka pitempään vakanssia. Hyviä jatkoja Maijalle!

Kurssit 1985

Opistolla järjestetään keväällä ja kesällä 1985 mm. seuraavat kurssit:

- 1-3.2. Kielten viikonloppukurssi abiturienteille
- 16.-22.2. Kuntokurssi
- 1.-3.3. Kielten viikonloppukurssi abiturienteille
- 13.-15.3. Evankelisten opistojen talvipäivät
- 10.-16.6. Kielikurssi lukiolaisille
- 17.-22.6. Kuntokurssi
- 24.-28.6. Lähetysten arkipäivä -kurssi
- 30.6.-7.7. Paastokurssi
- 7.-12.7. Rentoutuskurssi
- 13.-19.7. Karjalaisen kulttuurin kurssi
- 22.-27.7. Nyhännäskurssi (karjalaiset revinnäistöt)
- 22.-28.7. Englannin kurssi opettajille
- 1.-8.8. Viron kielen ja Tallinnan tuntemuksen kurssi
- 6.-11.8. Ikonimaalauskurssi

Lisätietoja kurseista saa opistolta os. Nurmeksen ev. opisto, Linja 1/12, 75500 NURMES, puh. 976-30007.

Lähetysten arkipäivä -kurssi 24.-28.6.1985

Kohderyhmä	Kurssi on tarkoitettu seurakuntien lähetysyhdistyksille, lähetyspiirien vetäjille ja muille lähetystyöstä kiinnostuneille.
Tavoite	Kurssin tavoitteena on antaa realistinen kuva nykypäivän lähetystyön sisällöstä ja luonteesta.
Asiantuntijoina	- kurssin vetäjä, lähetystyöntekijä, diakoni Hilda Piirainen - lähetystyöntekijät Heli ja Antti Kujanpää Nairobista - lehtori Ulla Kuisma Thaimaasta - lehtori Vuokko Lipponen Hongkongista - sisar Benedicta Idefelt
Hinta	Kurssimaksu on 650 mk sisältäen opetuksen, ruokailut ja majoittumisen.

Viron kielen ja Tallinnan tuntemuksen kurssi 1.-8.8.1985

Kohderyhmä	Kurssi on tarkoitettu Eestin ja Tallinnan matkailusta kiinnostuneille sekä erityisesti seurakuntien ryhmämatkojen vetäjille.
Tavoite	Kurssin tavoitteena on antaa tavalliselle turistille tarpeellinen annos matkailijan sanastoa ja tutustuttaa Eestin ja Tallinnan historiaan ja nähtävyyksiin.
Asiantuntijoina	- lehtori Elli Ilja Tallinnasta - professori Kauko Pirinen - rehtori Heikki Vanha-Rauvola - pääsihteerin Jaakko Launikari
Hinta	Kurssi kestää opistolla 5 vrk, jonka täysihoidotmaksu on 650 mk. Kurssiin liittyy 3 vrk:n Tallinnan matka, jonka hinta ei ole vielä varmistunut.

Lisätietoja saa opistolta, os. Linja 1/12, 75500 NURMES, puh. 976-30007.

Terveisiä Kuhmon Paloniemestä

"Sana ei tyhjänä palaja" muistan mummuni aikoinaan sanoneen samalla teroittaen sanan tärkeää - käyttöä.

Tällainen tahdoton ajatus kiteytyi sisimmässäni ollessani elokuisen viikonlopun aikana useaan kertaan Nurmeksen evankelisen opiston opistolaispäivillä Paloniemessä sekä koko sunnuntaiin seudun erilaisissa evankeliumjuhlatilaisuuksissa Kuhmon keskustassa ja sivukylillä.

Paloniemessä oli useita tapahtumia raamatulluonnoista makkarapaistoon. Lauantai-illan tilaisuudesta jäi mieleeni Väinö Uusitalon esitys, jossa hän muisteli Helvi Valkosen kuvausta Kuhmon evankelisen liikkeen historiaa ja liikkeeseen kuuluneista väkevästä naisesta Saara Malisesta. Saara oli paikkakunnalle tuonut ensimmäisen Sionin kanteleen aina Viipurista saakka. Tätä Kannelta olemme hellytelleet täällä Kuhmossa vuosikymmenet.

Uusitalon, hähän oli ensimmäistä kertaa Kuhmossa, puhevuorosta ilmeni kyllä selvästi, kuinka kiinnostunut hän oli Kuhmon evankelisesta toiminnasta ennen ja nyt. Hän lupasi palata Kuhmoon myöhemmin, lähinnä Raamattu tutuksi -teeman merkeissä.

Illan vetäjänä toiminut rovasti Toivo Salomaa oli silminnähtävällä onnellinen saadessaan olla omiansa parissa.

Kyllikki Tiensuu ja Osmo Urjanheimo edustivat opistoa. Osmo Urjanheimo palaili menneisiin opistomustoihin. Kyllikki kertoi lähinnä siitä, mitä opisto on tänä päivänä.

Seurakunnan tervehdyksen esitti allekirjoittanut. Myöskin opistolaiskuoro lauloi tuvan täydelle yleisölle. Sairalan opistol-

la kirjoitetun kronikanpätjän esitti Kalle Mikkonen. Japaninlähetyksen tietäjä Hilduri elävöitti temperamentillaan mielialojamme. Tilaisuuden arjaiset järjestivät uskollinen toverillittolainen Liiri Elma, joka heikentyneestä liikuntakyvystään huolimatta oli saanut arpaisten palkinnoiksi kotitekoisia tekstiilejä ja muita näppäryyksiä, joiden myynnistä toimintaan kertyi sievä summa.

Tilaisuuden lopuksi - nykyisin isälahomana liikusekveleä Pekka esitti loppuhartauden.

Mukanamme liikkui hyvin vaatimattomasti opistolaisjoukostamme lähtenyt - julkista huomiota ja kiitosta saanut - kirjailija Eeva Tikka, jolta odotin puhevuorota, mutta hän jätti sen toiseen kertaan.

Paloniemen tilaisuuksien päätteeksi osa jäi rannalle makkarapaistoon yleisen seurustelun merkeissä.

Sunnuntaiaamuna menimme kirkkoon ja päiväjuhlaan seurakuntatalolle, joka oli tupaten täynnä kirkkokansaa. Sunnuntai-ilta saimme olla linja-autoretkellä Kuhmon japaninlähetyksen syntymäpäivillä.

Olimme tulleet Lammasperän Mäntyvaaran taloon. Ensikertalaisena ihailin vaaran alapuolella olevaa järveä ja jylhää metsämaisemaa sen ympärillä. Ja pirtissä oli talon väkeä, joka paloi hengessä japaninlähetyksen ja evankelisyyden asialle. Tuli väkisin mieleeni ajatus, tunne, että evankelisuus on juurtunut tämän vaaran ihmisiin, kiviin, kantoihin ja koko maisemaan. Täällä vaalitaan ja tehdään työtä evankelisen liikkeen kautta japaninlähetyksen, opiston ja nuorisoin hyväksi. Välähtipähän ajatus, että jos kerran toteutuisi haave saada uuden sukupolven edustaja

näiltä kunnailta lähetystyöntekijäksi Japaniin. Evankeliumjuhlan yhteydessä saimme nauttia runsaista pöydän antimistä. Olihan lähes päivälleen kulunut 100 vuotta Mäntyvaaran isännän ja emännän syntymästä, jotka olivat peruskiven aikoinaan tähän miljööseen valaneet ja jota perustaa jälkipolvet vaalivat kiittävästi.

Vielä tiistai-ilta saimme koontua Kuhmon Kämärän Nuorisoliitto-osaston 50-vuotisjuhlan Tapanilaan. Vanha pirtti on Kuhmon ensimmäinen Japaninlähettimme Kaisu Piiraisen syntymäjuhla, jossa juhlaa vietimme.

Aluksi kirkkoherra Timo Löytty tähdensi sanomaa, jota vuosikymmenten aikana täällä on viljelty ja pidetty esillä seuroissa ja jonka perinteet uskotaan säilyvän eteenkin päin.

Tämän jälkeen Toivo Komulainen ja Oiva Piirainen esittelivät osaston historiikkaa.

Toivo kertoi osaston syntyvaiheista, kuinka näillä pelloilla oli taloja, nyt jo purettuja, joissa vastuntuotoiset isännät olivat omalta osaltaan tukemassa evankeliumin sanoman viemistä aina maan ääriin.

Oiva Piirainen kertoi myöhemmistä vaiheista.

Tuntuu mieltä herkitävältä olla mukana muisteloissa. Olenhan itsekin ollut mukana samassa työssä toisella kylällä.

Hilduri käytti vielä puhevuoron siitä, miten hän sai lähetyskäsken.

Loppurukouksen piti Pekka. Rukoushuokaus nousse väkisin: Kunpa käytti lapsemmekin vaalisivat isiltä opittuja perinteitä!

TAIMI HAVERINEN

Kielo eläkkeelle

Laulu kaikuu opiston käytävillä, kutomossa, asuntolassa. Tunnistamme heti tuon laulajan Kieloksi, joka tekee työtään iloisesti laulellen.

Liekö tuo elämänmyönteisyys peräisin Kielon syntymäkaupungista Viipurista, josta hän muutti jo 5-vuotiaana tänne Nurmekseen, missä Kielo on sittemmin viettänyt suurimman osan elämästään.

Vuonna 1948 Kauko Jänönen vei Kielon mukanaan Pieksämäelle. Perheen palattua seitsemän vuoden kuluttua takaisin Nurmekseen perheessä oli viisi poikaa, ja täällä syntyi vielä kaksi lasta, poikia hekin.

Opiston valmistuttua palon jälkeen täällä tarvittiin lisää siivoojia. Tehtävään valittiin naapurin tyttö, joka lisäksi oli opiston entinen kasvatti, kolmannen vuosikursin oppilas Kielo Jänönen. Näin Kielo pääsi takaisin opistoperheeseen, jonka hän on aina kokenut itselleen kovin läheiseksi. Niin vierähti häneltä 10 vuotta opistomme palveluksessa. Työtään ajateltaessaan Kielo toteaa: "Työtä opistolla on aina riittänyt, mutta se oli kivaa ja mielekästä, ja se mailloti, kunnes terveykseni alkoi pettää."

Nyt eläkkeelle jäätyään Kielo kaipaa välillä takaisin entiseen opistelu- ja työympäristönsä ja opistoperheen piiriin, vaikei tähän enää nykyisin kovin runsaas-

ti käytännön tilaisuuksia tarjoudukaan.

Omaa opistoaikeensa - jolloin kaikki opiskelu tapahtui Hailkolassa - muisteltaessaan Kielo toteaa, että parempaan suuntaan on menty, vaikei hänenkään opiskelujassaan varsinaisesti mitään vikaa ollut. Nykyisin opetus ja opiskelu näyttää olevan viihipmää, sillä tavoitteet ovat muuttuneet ja kiinteytyneet. Uusi aika on asettanut omat vaatimuksensa ja kiireisyys näkyy lisääntyneen.

Toisen muutoksen ovat Kielon havaintojen mukaan aiheuttaneet nykyiset lyhyet 16 viikon kurssit - ennen kurssi kesti syksystä kevääseen. Nykyisin ei opistossa tulla yhtä läheiseksi kuin ennen, jolloin syntyi oma opistoperhe ja -henki. Tämä yhteyden puute näkyy muun muassa siinä, ettei viime vuosien opiskelijoita juuri näy opistolla edes toveripäivillä.

Miten aikasi kuluu nykyisin, Kielo?

"Tervevälellän aina tekemistä löytyy", hän toteaa. "Tosin silloin tällöin tuntee itsensä yksinäiseksi ja kaipaa työtään." Tärkein harrastus on edelleen käsitöet. Mutta lapset ja lastenlapset antavat elämään merkitystä ja sisältöä. - Juuri haastattelun aikana näitä saapui mummia katsomaan. - Vanhat harrastukset, yksin-

laulu ja kuoro eivät ole myöskään jääneet syrjään, ja lukemiseen vierähtää moniaitunteja. Lisäksi täällä Lipinlahdessa koko elämänsä luonnon keskellä viettäneensä Kielo kokee kesät miellyttävänä ja paljon työtä ja kaikenlaista puuhaa antavana. Niinpä kaupunkiin muutto ei häntä paljon kiehdä. Tärkeänä Kielo pitää terveyttä. Se on kaiken ja ja o. Kun terveyttä riittää, on elämässä myönteinen vire, joka kantaa päivät toiseen. Ja niin laulu jälleen kaikaa Kielon luona.

Antoisa eläkevuosia Sinulle, Kielo! Toivottaa opistoväki (Kielon puhelin 976-30025). KÄYKÄÄ KYLÄSSÄ!

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toverillitto ry:n julkaisu

Kolme numeroa vuodessa. Tilausmaksu 15 mk.

Päätoimittaja: Paavo Kukkonen

Osoite: Opisto, Linja 1/12, 75500 NURMES Puh. 976-30007, 30012 Postisiiirtoli: Ku 82253-4

Painoasu: Nurmeksen Kirjapaino Oy Offsetrotatio - 1984